

หมู่ที่ 11 บ้านมะค่างาม

ประวัติความเป็นมา :

ตั้งอยู่ที่ตำบลพันเสา อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก บ้านมะค่างามแยกจากบ้านแหลมมะค่า หมู่ที่ 7 ตำบลพันเสา ซึ่งเดิมบ้านแหลมมะค่า ชื่อว่าบ้านประดู่งาม แต่สมาชิกไม่เห็นชอบจึงเปลี่ยนชื่อเป็น บ้านแหลมมะค่า เพราะลักษณะภูมิประเทศเป็นแหลมยื่น และบริเวณแหลม นั้นมีดินมะค่าและดินประดู่ขึ้นอยู่เป็นจำนวนมาก จึงตั้งชื่อบ้านใหม่ ว่า “บ้านมะค่างาม”

บ้านมะค่างาม เป็นหมู่บ้านที่แยกมาจากบ้านแหลมมะค่า ในปีพ.ศ. 2541 ราษฎรส่วนใหญ่เป็นไทยช่ง หรือ ไททรงดำ ที่อพยพย้ายถิ่นฐานมาจากจังหวัดราชบุรี จังหวัดนครสวรรค์

สภาพในอดีต

“บ้านมะค่างามประชาชนในหมู่บ้านมีทั้งประชาชนที่เป็นชาวไทยและไทยช่งหรือ ไททรงดำ ซึ่งมีการอยู่ร่วมกันในตำบลอย่างราบรื่น มีอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก การค้าขายข้าวก็จะคล้ายๆกับหมู่บ้านอื่นๆ คือการใส่ข้าวไปในเกวียนแล้วนำไปขายที่ท่าแพงดินหรือบางระกำ แต่ถ้าการค้าขายสินค้าอื่นๆจะค้าขายในตลาดใกล้เคียง คือ ตำบลปลักแรด โดยการหาสินค้าเดินทางเกวียน การเดินทางอาจจะใช้เวลา 1-2 วัน และบางครั้งก็อาจจะเป็นการใช้สิ่งของแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน”

สภาพปัจจุบัน

อาชีพทำนาเป็นอาชีพที่ทำกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษ เนื่องจากมีภูมิประเทศที่เอื้ออำนวยเหมาะแก่การเพาะปลูกและการทำการเกษตร ประกอบกับมีปัจจัยด้านบวกต่างๆ ที่ทำให้ประชากรประกอบอาชีพทำนา คือ มีพื้นที่ทำการเกษตรมาก มีทรัพยากรดินที่อุดมสมบูรณ์ จึงทำให้ประชากรปักหลักและยึดอาชีพทำนาเป็นอาชีพหลักที่หาเลี้ยงครอบครัว และปัจจุบันนี้ระบบสาธารณสุขภิโภคในหมู่บ้านมีความสะดวกสบายเป็นอย่างมาก เพราะทางราชการได้เข้าไปพัฒนาระบบสาธารณสุข โภคให้ดีขึ้น และประชาชนในหมู่บ้านมีความรักใคร่กลมเกลียว ช่วยเหลืองานกัน ไม่ว่าบ้านของสมาชิกบ้านใด เพื่อนบ้านต่างๆจะเข้าไปช่วยกันอย่างขยันขันแข็ง

บทสรุปประวัติศาสตร์ตำบลพันเสา

ประโยชน์ในการศึกษาท้องถิ่นมีหลากหลายคือ

1. เป็นฐานของแนวทางการวางแผนนโยบายเพื่อพัฒนาท้องถิ่นต่อไปในอนาคต การพัฒนาในประเทศไทยที่ผ่านมาเน้นเรื่องเศรษฐกิจเป็นหลัก โดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรมทำให้เศรษฐกิจเติบโตอย่างรวดเร็วในขณะที่ก็เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมาอีกมากมาย อาทิเช่น ปัญหาการแย่งชิงทรัพยากร สภาพแวดล้อมเสื่อมโทรม ปัญหาอาชญากรรม ยาเสพติด เป็นต้น การพัฒนาที่เน้นด้านวัตถุเพียงอย่างเดียวจึงตัดขาดคนออกจากวิถีชีวิตดั้งเดิมที่ผูกพันกับธรรมชาติและตัดขาดรากเหง้าที่ผูกพันกับบ้านเกิด ดังนั้นการศึกษาท้องถิ่นซึ่งเป็นการศึกษาการเปลี่ยนแปลงทางสังคมวัฒนธรรมจากภายในอย่างละเอียดลึกซึ้งทำให้มองเห็นข้อเท็จจริงและปัญหาที่เกิดขึ้นในพื้นที่ เมื่อนำมารวมกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมจากภายนอกจะทำให้สามารถกำหนดแนวทางการพัฒนาโดยให้คนในพื้นที่มีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจ จึงจะเป็นการพัฒนาที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลางและเพื่อประชาชนอย่างแท้จริงซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน แนวทางการพัฒนาดังกล่าวจะทำให้แต่ละท้องถิ่นมีความเข้มแข็งจนกลายเป็นรากฐานที่มั่นคงของประเทศชาติจนสามารถเผชิญกับวิกฤตทางเศรษฐกิจและการเมืองของสังคมโลกต่อไปได้

2. การศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่น โดยให้คนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมจะทำให้คนท้องถิ่นเข้าใจรากเหง้าความเป็นมาของตนเอง จนเกิดความรักหวงแหนในมรดกวัฒนธรรมของตนและเกิดสำนึกของความเป็นเจ้าของร่วมกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นมรดกวัฒนธรรมอันได้แก่ โบราณวัตถุสถาน ประเพณีพิธีกรรม ระบบความเชื่อ และภูมิปัญญาดั้งเดิมก็จะได้รับการธำรงรักษาไว้อย่างมีความหมาย

3. ทำให้เกิดการยอมรับในความแตกต่างของท้องถิ่นซึ่งมีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ชาติพันธุ์ และภาษา อย่างไรก็ตามท้องถิ่นในประเทศไทยล้วนมีภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กัน

จากการศึกษาถึงประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของตำบลพันเสา ทำให้เราได้ทราบถึงความเป็นมาในแต่ละหมู่บ้านที่มีความน่าสนใจแตกต่างกันออกไป และยังทำให้เราทราบถึงการอพยพของคนในอดีตที่ต้องดิ้นรนในการหาที่ทำมาหากิน ซึ่งกว่าที่จะก่อร่างสร้างตัวอยู่อย่างสุขสบายดังเช่นปัจจุบันนี้ ต้องผ่านความลำบากมาไม่น้อยเลยทีเดียว ดังนั้นเมื่อทำการศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของตำบลพันเสาแล้ว เราจึงนำเอาประวัติที่ผ่านนำมาพัฒนาตำบลให้มีความเจริญให้ประชาชนในตำบลมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น